

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 61/14

Luksemburg, 10 kwietnia 2014 r.

Wyrok w sprawie C-190/12

Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company / Dyrektor Izby
Skarbowej w Bydgoszczy

**Państwo członkowskie nie może wyłączyć ze zwolnienia od podatku dywidend
wypłaconych przez spółki z siedzibą w kraju na rzecz funduszu inwestycyjnego
znajdującego się w państwie trzecim, jeżeli między tymi dwoma państwami istnieje
zobowiązanie do wzajemnej pomocy administracyjnej**

*Jednakże zadaniem sądu krajowego jest zbadanie, czy umowny mechanizm wymiany informacji
zezwala organom podatkowym na weryfikację informacji dostarczonych przez fundusz
inwestycyjny*

W Polsce ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych¹ przewiduje między innymi, że fundusze inwestycyjne są zwolnione z podatku. Aby móc skorzystać ze zwolnienia, fundusze te muszą jednak mieć siedzibę na terytorium Polski.

Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company, amerykański fundusz inwestycyjny, którego działalność polega w szczególności na nabywaniu udziałów polskich spółek, w 2010 r. skierował do polskiego organu podatkowego wniosek o zwrot nadpłaty w zryczałtowanym podatku dochodowym od osób prawnych, zapłaconym za lata 2005 i 2006. Podatek ten obciążał dywidendy, które zostały wypłacone funduszowi przez spółki z siedzibą w Polsce, w wysokości 15%.

Po odrzuceniu wniosku fundusz wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy (Polska). Ten ostatni zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości w szczególności z pytaniem, czy prawo Unii sprzeciwia się krajowym przepisom podatkowym, na podstawie których dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w danym państwie członkowskim na rzecz funduszu inwestycyjnego mającego siedzibę w państwie trzecim nie mogą korzystać ze zwolnienia podatkowego.

W dzisiejszym wyroku Trybunał uznał przede wszystkim, że swobodny przepływ kapitału znajduje zastosowanie do sytuacji, w której na mocy krajowych przepisów podatkowych ze zwolnienia podatkowego nie mogą korzystać dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w państwie członkowskim na rzecz funduszu inwestycyjnego mającego siedzibę w państwie trzecim, podczas gdy fundusze inwestycyjne mające siedzibę we wspomnianym państwie członkowskim korzystają z takiego zwolnienia. Następnie zauważył on, że różnica w traktowaniu pod względem podatkowym dywidend pomiędzy funduszami inwestycyjnymi będącymi rezydentami a funduszami inwestycyjnymi niebędącymi rezydentami może zniechęcać z jednej strony fundusze inwestycyjne z siedzibą w państwie trzecim do obejmowania udziałów spółek z siedzibą w Polsce, a z drugiej strony inwestorów będących rezydentami w tym państwie członkowskim do nabywania udziałów w funduszach inwestycyjnych niebędących rezydentami.

Trybunał wyjaśnił w tym względzie, że postanowienie traktatu², na mocy którego państwa członkowskie mogą ustanowić rozróżnienie między podatnikami, którzy nie znajdują się w takiej samej sytuacji ze względu na miejsce zamieszkania lub inwestowania kapitału, stanowi odstępstwo od podstawowej zasady swobodnego przepływu kapitału, a zatem należy je interpretować zawężająco. Podkreślił on, że aby krajowy przepis podatkowy mógł zostać uznany

¹ W wersji mającej zastosowanie podczas okoliczności faktycznych, to znaczy w latach 2005 i 2006.

² Artykuł 65 TFUE.

za zgodny z postanowieniami traktatu dotyczącymi swobodnego przepływu kapitału, odmienne traktowanie winno dotyczyć sytuacji, które nie są obiektywnie porównywalne, bądź winno być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego.

Trybunał ocenił, że w odniesieniu do przepisów podatkowych, które jako główne kryterium rozróżnienia utrzymują miejsce siedziby funduszy inwestycyjnych i które z tego względu powodują pobór podatku u źródła od dywidend wypłacanych im przez spółki polskie lub jego brak, **fundusze inwestycyjne niebędące rezydentami znajdują się w sytuacji obiektywnie porównywalnej z sytuacją tych, których siedziba znajduje się na terytorium Polski.**

W odniesieniu do konieczności zapewnienia skuteczności kontroli podatkowych Trybunał uznał, że takie uzasadnienie ograniczenia jest dopuszczalne tylko w wypadku, gdy uregulowania państwa członkowskiego uzależniają przyznanie korzyści podatkowej od spełnienia warunków, których przestrzeganie może zostać zweryfikowane jedynie w drodze uzyskania informacji od właściwych organów państwa trzeciego i gdy z powodu braku umownego zobowiązania do dostarczenia przez to państwo trzecie informacji niemożliwe okazuje się uzyskanie owych informacji od tego ostatniego państwa. Trybunał stwierdził, że w niniejszym wypadku istnieją ramy prawne³ wzajemnej pomocy administracyjnej ustanowione pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki umożliwiające wymianę informacji koniecznych do stosowania przepisów podatkowych. Niemniej jednak do sądu krajowego należy zbadanie, czy zobowiązania umowne rzeczywiście umożliwiają polskim organom podatkowym zweryfikowanie, w stosownym wypadku, informacji dostarczonych przez fundusze inwestycyjne z siedzibą na terytorium Stanów Zjednoczonych Ameryki, w celu ustalenia, czy fundusze te prowadzą działalność w ramach regulacyjnych równoważnych z ramami regulacyjnymi Unii.

W odniesieniu do konieczności zachowania spójności systemu podatkowego Trybunał wyjaśnił, że aby argument oparty na takim uzasadnieniu mógł być skuteczny, konieczne jest wykazanie bezpośredniego związku pomiędzy daną korzyścią podatkową a wyrównaniem tej korzyści przez określone obciążenie podatkowe, przy czym bezpośredni charakter tego związku należy oceniać z punktu widzenia celu spornej regulacji. W braku takiego bezpośredniego związku polskie przepisy krajowe nie mogą być uzasadnione koniecznością zachowania spójności systemu podatkowego.

W odniesieniu do konieczności zachowania podziału kompetencji podatkowych oraz zachowania wpływów podatkowych Trybunał podkreślił, że gdy państwo członkowskie zrezygnowało z opodatkowania funduszy inwestycyjnych będących rezydentami pobierających dywidendy krajowe, nie można powoływać się na konieczność zapewnienia zrównoważonego podziału kompetencji podatkowych pomiędzy państwami członkowskimi w celu uzasadnienia opodatkowania funduszy inwestycyjnych niebędących rezydentami pobierających tego rodzaju dochody. Ponadto brak wzajemności w ramach stosunków między państwami członkowskimi i państwami trzecimi nie może uzasadniać ograniczenia w przepływie kapitału między takimi państwami. Podobnie obniżenie wpływów podatkowych nie może być postrzegane jako nadrzędny względ interesu ogólnego mogący uzasadnić takie ograniczenie.

Wreszcie **Trybunał odrzucił wniosek rządu polskiego o ograniczenie skutków wyroku w czasie.** Przypomniał on w tym względzie, że konsekwencje finansowe, jakie mogłyby wyniknąć dla państwa członkowskiego z wyroku wydanego w trybie prejudycjalnym, nie stanowią same w sobie uzasadnienia dla ograniczenia skutków tego wyroku w czasie.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z

³ W szczególności chodzi o umowę z 1974 r. zawartą między rządem [Rzeczypospolitej Polskiej] a rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki o uniknięciu podwójnego opodatkowania i zapobieżeniu uchylaniu się od opodatkowania, oraz o konwencję z 1988 r. Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) i Rady Europy o wzajemnej pomocy administracyjnej w sprawach podatkowych.

orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793